

יומנים

מחזה מאת - אורן יעקובי.

הצגה ראשונה – 15-9-2005

הדמויות:

ראובן – בשנות הארבעים המוקדמות.
גליה – אשתו בנפרד. בשנות השלושים המאוחרות.
פזית – בתם, בת 16.
יגאל – בנם, בן 13.

גליה וראובן פרודים זה שלושה חודשים.
ערב.
ראובן נמצא בבית של גליה, עם יגאל.

המחזאי מקדיש את המחזה לטלי ולמשפחתו.
ומודה לשחקנים, לבימאית, לעוזרת הבימאית, ולאבישי מילשטיין על האמון, העבודה הקשה
והמשותפת והחברות.

תמונה ראשונה

(בחדר של פזית.)

ראובן ויגאל משחקים יחד במחשב)

ראובן: לא! אל תיגע בזה!...

יגאל: למה?

ראובן: כי אתה לא יודע מה תמצא שם!

יגאל: מה כבר יש שם?

ראובן: תשמע לי! זה מסוכן. אל תיגע!

יגאל: אל תגיד לי מה לעשות!

(נשמע סאונד של "פסילה" במשחק המחשב.)

ראובן: בבקשה. אמרתי לך...

יגאל: מאיפה יכולתי לדעת מה המלכה החביאה שם...

ראובן: בסדר, בסדר. זוז, עכשיו תורי.

(מפנה את המחשב לראובן. ראובן מתחיל לשחק)

יגאל: המלכה הזונה הזאת.

ראובן: יגאל! איך אתה מדבר?

(נשמע סאונד של "פסילה" במשחק)

ראובן: זונה!

יגאל: זוז. תורי.

ראובן: לא נחשב...

יגאל: אבא.

ראובן: "אבא", "אבא" – לא נחשב. בלבלת אותי.

(ראובן מתחיל משחק חדש. פזית נכנסת לחדר עם התיק שלה)

פזית: יופי. השתלטתם לי על החדר. איפה אמא?

יגאל: (לראובן) תיזהר מוקש!

פזית: איפה אמא?

ראובן: בבית חולים.

פזית: טוב תתפנו מפה. קדימה.

יגאל: (לראובן) תאכל את זה!

פזית: נו! אולי באמת תלך להכין לנו ארוחת ערב?

ראובן: תכף...

יגאל: תיזהר מהנסיכה!

(סאונד פסילה במשחק המחשב)

ראובן ויגאל ביחד: זונה...
פזית: אחלה מודל לחיקוי.
יגאל: סתמי!
פזית: סתום אתה!
ראובן: די לריב. בואו, נאכל משהו...
פזית: תתחילו, אני עוד מעט באה.
ראובן: רצית לאכול, לא? אז בואי.
(פזית באה בלי חשק. הם עוברים למטבח.)
פזית מתיישבת, יגאל מתחיל לערוך את השולחן וראובן פותח את המקרר)
ראובן: אמא לא עשתה קניות היום?
יגאל: אין לה זמן בגלל סבתא.
ראובן: טוב, נאלתר משהו...
(תוך כדי הכנת ארוחת ערב)
ראובן: איך היה לכם בבית ספר היום?
יגאל: סתם. כרגיל. אה, המורה אמרה שאני צריך כבר להגיש את האלבום שורשים שלי.
ראובן: (לפזית) רוצה יוגורט?
פזית: לא.
יגאל: אתה שומע?
ראובן: מה? אלבום. כן. (פאזזה) איזה אלבום?
פזית: אלבום הבר מצווה המפגר שלו.
יגאל: אלבום שורשים! הולכת להיות תערוכה ובסוף המנהלת בוחרת את המשפחה
האידיאלית, והמורה אמרה שיש לנו סיכוי טוב.
פזית: מפגרת.
ראובן: די.
פזית: אתה חושב שאנחנו משפחה אידיאלית?
ראובן: דווקא מגניב אם נהיה משפחה אידיאלית, לא?
יגאל: מגניב מגניב!
(ראובן מתיישב)
פזית: יש גבינה צהובה?
ראובן: אם יש, אז זה במקרר.
(פזית לא זזה)
ראובן: במקרר.
(היא לא זזה. מלחמת עיניים קצרה שבסופה ראובן נשבר והולך למקרר)
ראובן: ואיך היה אצלך, פרינססה?

פזית: (ממלמלת) המורה רוצה שתבואו לדבר איתה.
ראובן: מה?
פזית: (ממלמלת) המורה רוצה שתבואו לדבר איתה.
ראובן: מה???

פזית: המורה רוצה שתבואו לדבר איתה!!!
ראובן: (לוקח נשימה) למה?
(פזית מושכת בכתפיה)
ראובן: לא. אני שאלתי למה?
פזית: כי היא מפגרת.

ראובן: אני מבין שאצלך כולם מפגרים. אבל יכול להיות שעשית משהו לא בסדר?
(פזית שותקת)

ראובן: זאת כבר פעם שניה החודש. שנה שעברה היית תלמידה טובה.
פזית: שנה שעברה אתה היית אבא טוב.
ראובן: התחלת?
פזית: לא. גמרתי. ואתה?
(הסלולארי של ראובן מצלצל)
ראובן: אנחנו לא גמרנו עדיין...
(בטלפון:) הלו?...כן...?

לא, אני רופא משפחה. את מחפשת את ד"ר שפירא.
אני אתן לך את המספר שלו...
(ליגאל:) איפה התיק שלי?
יגאל: בחדר של פזית.

ראובן: אני לא גמרתי איתך (תוך כדי יציאה לחדר של פזית, בטלפון:) לא, לא איתך..
פזית: (מתייחסת לראובן שיצא) מפגר.
יגאל: את בעצמך.
פזית: מה אתה מלקק לו כל הזמן?
יגאל: מה הבעיה שלך?
פזית: הוא.
יגאל: מפגרת.

פזית: אם היית יודעת את מה שאני יודעת, לא היית כל כך נחמד אליו.
יגאל: למה? מה כבר את יודעת?
(גליה נכנסת מבחוץ)
גליה: היי דובונים...
יגאל: אמא'לה!

פזית: (מחקה אותו) "אמא'לה!"
(היא מנשקת אותם)
גליה: איך עבר עליכם היום?
יגאל: חרא- גיל (= כרגיל)
פזית: אין, השנינות שלך הורסת.
גליה: הכנת לכם ארוחת ערב? כל הכבוד.
פזית: תודה.
יגאל: בכלל לא היא הכינה. אבא הכין.
גליה: אבא? הוא היה פה?
פזית: הוא עדיין פה.
גליה: איפה הוא?
פזית: בטלפון...
יגאל: מה שלום סבתא?
פזית: (מחקה אותו) "מה שלום סבתא?"
יגאל: אמא! תגידי לה!
גליה: פזית! לא כל כך טוב. אולי תבואו איתי מחר לבקר אותה?
יגאל: אני שונא בתי חולים.
פזית: "אני שונא בתי חולים". תינוק.
גליה: אין לך מה לפחד.
יגאל: אני לא מפחד!
פזית: "אני לא מפחד!"
יגאל: שתקי!
פזית: שתוק אתה!
יגאל: אמא!
גליה: תעשו לי טובה, אם אתם רוצים לריב, אז לא כאן. סיימתם לאכול?
פזית: בכלל לא היה מה לאכול. תעשי לי חביתה?
גליה: עוד מעט, טוב מתוקה?
פזית: אז אני בינתיים במחשב.
(היא קמה ויוצאת)
יגאל: חכי! אני צריך את המחשב...
(הוא יוצא אחריה בריצה. כמעט מתנגש בראובן שנכנס למטבח)
ראובן: היי.
גליה: ביי.
(פאוזה)

ראובן: חשבתי שנדבר קצת.

(גליה לא מגיבה)

ראובן: אפשר?

גליה: דבר.

ראובן: או.קיי, אה...

גליה: קיבלת דואר.

(היא שולפת ערמת מעטפות ומניחה אותה לפניו: מעטפה, מעטפה)

גליה: זה חשבון חשמל שלנו, זה חשבון טלפון שלנו, ארנונה, הביטוח לרכב שלי, ועד בית,

דו"חות חניה, טיול בני מצווה של יגאל, הויזה שלי ו... קיבלת מילואים.

ראובן: שיט.

גליה: 21 יום.

ראובן: שיט!

גליה: ואתה לא צריך להתקשר לקצינת קישור. אני כבר אישרתי בשבילך.

ראובן: שיט!!

גליה: עכשיו תעשה את הדבר היחיד שאתה אפקטיבי בו, ותשלם את החשבונות.

ראובן: הדבר "היחיד" שאני אפקטיבי בו?

גליה: הדבר היחיד, האחרון, הרלוונטי, המועיל, הטוב שאתה עוד אפקטיבי בו...

ראובן: איך כל פעם כשאנחנו מדברים, את לוקחת את השיחה למקומות כאלה?

בכלל רציתי לדבר איתך על משהו אחר.

גליה: כן?

ראובן: כן. יש לפזית בעיות בבית ספר, ויגאל... כל הזמן תקוע מול המחשב... ומקלל.

גליה: ראובן, לאן אתה חותר?

ראובן: אני חושב ש...

גליה: ש...?

ראובן: אולי הם צריכים שאני אחזור הביתה.

גליה: הם צריכים?

ראובן: כולנו צריכים.

גליה: להשתמש בילדים כדי לחזור הביתה,

ראובן: אני לא משתמש בילדים.

גליה: אפילו בשבילך, זה נמוך...

ראובן: זה לא רק הילדים, זה גם... אחי מצא שוכר לדירה של ההורים שלי.

גליה: אז זה בגלל שאין לך איפה לגור?

ראובן: כן. לא. גליוצ'...

גליה: אל תקרא לי גליוצ'!

ראובן: אני לא יכול פתאום להתחיל לקרוא לך "גליה".

גליה: אז אל תקרא לי בכלל.

(שתיקה מתוחה)

ראובן: אני רוצה לחזור.

גליה: תישאר בדירה של ההורים או תחפש דירה אחרת, בעיה שלך. לפה אתה לא חוזר.

ראובן: זהו?

גליה: זהו.

ראובן: תדעי לך שאת עושה טעות.

גליה: את הטעות אתה עשית.

ראובן: וכבר שלושה חודשים שאני מתנצל.

גליה: אה... אה! התנצלת! אה. שכחתי. אז בסדר. הכל בסדר.

ראובן: אולי די? אנשים עושים דברים יותר גרועים וסולחים להם.

גליה: אז היית צריך להתחתן עם אנשים אחרים. בכלל, אני לא אוהבת שאתה מגיע בלי להודיע.

ראובן: שמרתי על הילדים. וזה גם -

גליה: הבית שלך, כן, אבל הם כבר גדולים, הם לא צריכים שישמרו עליהם.

ראובן: יגאל צריך.

גליה: ראובן. ביי.

(הוא מתקדם לכיוון הדלת)

ראובן: מה עם פזית? המורה שלה רצתה שנבוא מחר.

גליה: יש לי את העבודה ואת אמא על הראש ואם אתה כל כך רוצה להישאר בתמונה, (צלצל טלפון)

אז תלך אתה מחר.

ראובן: את לא עונה?

גליה: אני לא רוצה לדבר עם אף אחד.

(הצלצל פוסק)

ראובן: עד כדי כך המצב של אמא שלך קשה?

גליה: כן.

ראובן: שאני אפעיל קשרים במחלקה?

גליה: תודה, אבל כבר אין מה.

ראובן: אנשים מתאוששים משבץ.

גליה: ומה נשאר מהם...?

ראובן: אמא שלך יודעת שאנחנו כבר לא - ?

גליה: לא. זה יגמור אותה.

ראובן: אני מאוד מתגעגע אליה.
גליה: גם היא מאוד אוהבת אותך.
ראובן: אם לא היא, לא היינו נפגשים.
גליה: טוב, היא עשתה כמה טעויות בחיים שלה.
ראובן: את לא באמת מצטערת שנפגשנו.
גליה: אני עייפה.
ראובן: אני רוצה לקפוץ אליה מחר. זה בסדר?
גליה: אתה ילד גדול, תעשה מה שאתה רוצה. במילא זה מה שאתה עושה בסוף.
(צלצל טלפון. גליה קופאת מולו)
ראובן: את לא עונה?
(גליה מנידה בראשה לשלילה)
ראובן: שאני אענה?
(גליה מנידה בראשה לחיוב)
ראובן: הלז?
רק רגע בבקשה.
(לגליה)
זה הבית חולים.
(הוא מגיש לה את הטלפון.
חושך.)

תמונה ראשונה – ב'.

(אור עולה על סלון הבית של בטי, אמה של גליה.
גליה ניצבת מול ארגז ישן ובתוכו מסמכים אישים, מכתבים ויומנים ישנים שלה.
היא סוקרת את הארגז.
שולפת יומן ישן שלה וקוראת)
גליה:
(קוראת מתוך היומן): "8 ינואר 1983"... (לעצמה): לפני עשרים שנה...
(קוראת): "יומני גליה.
אמא צעקה עליי שאני אפסיק להיות חברה של אוסי, כי היא 'קורווה' בת 16 שיש לה יותר
מדי ידידים. "כל הנשים 'קורוות' וכל הגברים בני 'קורוות' וסליחה שהיא מדברת ככה..."
צחקתי לה בפרצוף..."
(מדפדפת ביומן לעמוד אחר. קוראת):
"סופית אבא עזב את הבית ועבר לגור עם ה'קורווה' שלו. אמא לא מרשה לי ללכת לראות
אותו. היא אומרת שאנחנו יכולות להסתדר מצויין גם בלעדיו..."

בלילה, כשהיא שמעה שאני בוכה במיטה, היא מיד הגיעה, נכנסה למיטה שלי, אמרה לי שאסור לבכות בגלל אידיוט ואימפוטנט כמו אבא ונשארה לישון איתי... " (היא מפסיקה לקרוא).

סוגרת את היומן, אוספת מהארגז מספר יומנים ישנים ריקים, מכניסה אותם לתיק שלה ויוצאת. (

תמונה שניה

(המטבח של גליה. שעה מאוחר יותר.

ראובן, יגאל ופזית יושבים במטבח.

הדלת נפתחת וגליה נכנסת)

פזית: אמא...

(יגאל ופזית מחבקים את גליה)

גליה: אני פה, הכל בסדר.

פזית: למה לקח לך כל כך הרבה זמן?

גליה: כי אחרי זה הלכתי לבית של סבתא.

יגאל: אמא, סבתא באמת מתה?

פזית: לא, היא עשתה את עצמה...

יגאל: אבל... בטוחים בזה?

גליה: כן.

יגאל: בטוחים בטוחים בזה?

גליה: כן.

יגאל: בטוחים בטוחים בטוחים בזה?

(פזית מנחיתה עליו מכה)

יגאל: איה!

גליה: די, פזיתי. כן, בטוחים בזה.

ראובן: ילדים, כמו שסיכמנו, בואו ניתן לאמא קצת שקט.

פזית: את רוצה שנישאר איתך?

גליה: לא, זה בסדר.

פזית: בטוחה?

(גליה מהנהנת.)

פזית: בוא.

יגאל: אני נשאר עם אמא.

פזית: אתה לא מבין רמזים? היא רוצה להיות לבד עכשיו.

יגאל: אבל אני רוצה להישאר עם אמא!

פזית: מפגר.

ראובן: עזבי אותו. בואי.

(פזית וראובן יוצאים. שתיקה.)

יגאל: את לא בוכה.

גליה: לא.

יגאל: למה?

גליה: לא יודעת.

יגאל: מה, אם את תמותי, אני ממש אבכה.

(גליה מחייכת)

יגאל: כאילו, אני לא רוצה שתמותי אבל -

גליה: יגאל, אמא צריכה קצת לבד עכשיו, טוב?

יגאל: טוב, אמא.

(הוא קם, גליה מסמנת לו להתקרב אליה. היא מחבקת אותו והוא יוצא לחדר של פזית.)

שם ראובן יושב ליד המחשב.)

יגאל: אבא, אני צריך את המחשב בשביל לשנות את הדף של סבתא בעבודת שורשים.

(יגאל מתיישב מול המחשב וכותב. ראובן מציץ למסך המחשב.)

גליה במטבח, שולפת יומן ועט, ומתחילה לכתוב:)

גליה: 5 ספטמבר 2005,

אני מתחילה לכתוב שוב.

אני לא מצליחה לבכות...

(בחדר של פזית. יגאל מול המחשב)

ראובן: "זיכרונה" כותבים עם "כף".

(יגאל מתקן)

ראובן: "לברכה" גם כותבים עם "כף".

(יגאל מתקן)

ראובן: רוצה לדבר קצת על סבתא?

(יגאל מניד לשלילה)

ראובן: חמודי, אתה בוכה?

יגאל: אתה חושב שאני צריך?

ראובן: אתה צריך לעשות רק מה שאתה מרגיש.

יגאל: ...רוצה לראות את האלבום שלי?

ראובן: כן

(הוא מראה לראובן את אלבום השורשים.

ראובן מדפדף)

יגאל: תעביר לדף של התמונות...

(ראובן עובר לסוף האלבום. יגאל מסביר על התמונות)

יגאל: זה אתה ואמא כשגרתם בירושלים, כשלמדת רפואה, ו...פזית בבטן של אמא.

פה אמא לבד, ואני בתוך הבטן שלה.

זה כשעברנו דירה לפה.

זה כשכולנו היינו בחופשה באנטליה ושיחקנו שנינו אחד על אחד. זוכר?

ראובן: וניצחתי...

יגאל: וזאת התמונה שאני הכי אוהב.

ראובן: (קורא) "פזית, אמא, אני ואבא ביום הנישואים של אמא ואבא לפני שנה".

יגאל: אבא...

ראובן: מה?

יגאל: מתי אתה ואמא תשלימו?

ראובן: בקרוב, חמודי.

יגאל: מתי זה בקרוב?

ראובן: נישואים כותבים עם ש'....

(במטבח.

גליה כותבת ביומן)

גליה:

אני חוזרת לכתוב כי

כי זאת התקופה הכי גרועה בחיים שלי.

כי אמא נפטרה. כי ראובן עשה לי את מה שאבא עשה לאמא...

וכי בדיוק כמוה, אני לא נשברת.

אבל אני רוצה.

אני רוצה להישבר ואני רוצה לבכות ולהתרסק, ואני רוצה שיהיה מי שיאסוף את השברים

שלי.

אני אגיד לו שאני צריכה חיבוק, אני אגיד לו

(ראובן נכנס למטבח, עומד ומביט בה.)

גליה: (לראובן:) אני לא מצליחה לבכות.

(שתיקה)

ראובן: מה זאת המחברת הזאת?

גליה: יומן ישן שלי, מצאתי אותו בבית של אמא שלי.
ראובן: מתי בכלל כתבת?
גליה: עד שהתחנתני איתך...
ראובן: את מתחילה מחדש...?
(הוא שולח יד ליומן. היא סוגרת אותו בבת אחת)
גליה: בחיים אל תתקרב ליומנים שלי!
ראובן: או.קיי.
(ראובן מתיישב. שתיקה)
ראובן: מה קורה איתך?
גליה: לא יודעת.
ראובן: אולי נדבר?
גליה: לא רוצה.
ראובן: אם תדברי אולי -
גליה: לא רוצה.
(שתיקה. גליה חוזרת ליומן)
ראובן: יגאל שאל אותי מקודם מתי תשלימי איתי.
גליה: מה ענית לו?
ראובן: שבקרוב?
גליה: מתה על האופטימיות שלך...
(היא שקועה ביומן. ראובן מביט בה.)
כעבור מספר רגעים של שתיקה, מבלי להרים את הראש מהיומן):
גליה: לא נוח לי שאתה פה.
ראובן: אני אוהב אותך, אני רוצה להיות פה בשבילך.
גליה: מה שאתה רוצה או לא רוצה, זה לא רלוונטי.
ראובן: את צריכה את המשפחה שלך.
גליה: אתה כבר לא המשפחה שלי.
(רגע של שקט)
ראובן: אני מבין שאת צריכה לדבר -
גליה: אני לא צריכה לדבר! ואני לא צריכה אותך! ואני לא מוכנה שתסתובב לי פה יותר!
ראובן: טוב, אני מבין שאת במצב קשה,
גליה: תפסיק להיות כזה "מבין" כל הזמן, וזה לא שייך ל"מצב" שלי! זה שייך לעובדה שאני
לא יכולה לסבול את הפרצוף שלך!
ראובן: את עצובה ואת כועסת, אני מבין -

גליה: אתה לא מבין כלום, אידיוט! גמרתי לכעוס עלייך לפני שלושה חודשים. עכשיו זה סתם תיעוב... תגור איפה שאתה רוצה, תעשה מה שאתה רוצה ותצא לי מהחיים! נשבר לי ממך! פשוט נשבר לי -

ראובן: או.קיי!

(הוא פונה לצאת. נעצר)

ראובן: ניצחת.

(היא מרימה את הראש.)

גליה: מה?

ראובן: ניצחת...

(הוא יוצא)

תמונה שלישית

(כעבור מספר דקות.)

גליה יושבת במטבח. קוראת ביומן ישן)

גליה:

ה- 27 ביוני 1986

"איזה מצחיק אם אני אקרא את היומן הזה בעוד 20 שנה" (לעצמה:) מה זה מצחיק. קורע...

(קוראת:) אני אהיה בת 38, ובטח נשואה לאיגי. (לעצמה:) איגי... (קוראת:) ויהיו לנו שלושה

ילדים ונגור במושב. (לעצמה:) לא קרה, לא קרה ולא קרה...

(בזמן שהיא ממשיכה לקרוא, יגאל נכנס ונעמד מאחוריה, היא לא שמה לב)

(קוראת:) איגי הוא האהבה הכי גדולה בעולם, אנחנו נשמות תאומות, מה שלא יקרה, תמיד

נהיה -

יגאל: מי זה איגי?

(היא סוגרת את היומן בבת אחת)

גליה: בחיים אל תציץ לי בדברים!

יגאל: מי זה איגי?

גליה: יגאל! מה אתה צריך?

יגאל: את התעודת פטירה של סבתא לאלבום המשפחה האידיאלית שלי.

גליה: "משפחה אידיאלית"...איזה שטויות מלמדים אתכם בבית ספר.

יגאל: למה שטויות?

גליה: כשתגדל תבין. (פאוזה) הבהלתי אותך?

יגאל: קצת...

גליה: אני מצטערת, אבל יומן זה דבר פרטי.

יגאל: בסדר...

(גליה פותחת את היומן החדש שלה ומנסה להתחיל לכתוב)

יגאל: מה את עושה?

גליה: מנסה לכתוב.

יגאל: למה?

גליה: כי זה אמור לעזור לי עכשיו...

יגאל: וזה עוזר?

גליה: פעם זה עזר...

יגאל: מתי זה פעם...?

גליה: כשהתחלתי לכתוב

יגאל: מתי התחלת?

גליה: כשאבא שלי עזב את -

(פאזזה)

גליה: תקרא לאחותך.

יגאל: למה?

גליה: תקרא לה בבקשה.

יגאל: (צועק) פזית!!!

גליה: או.קיי. את זה גם אני יכולתי לעשות.

יגאל: אה. התכוונת שאני -

גליה: ממש, עד החדר שלה...

(יגאל יוצא. גליה שולפת שני יומנים ריקים מהתיק.)

פזית ויגאל נכנסים.

גליה מושיטה לכל אחד מהם יומן)

פזית: מה זה?

גליה: יומנים.

פזית: אחלה. (פאזזה) וזה בשביל...?

גליה: בשבילכם.

פזית: אחלה. (פאזזה) וזה כדי...?

גליה: שתכתבו בהם.

פזית: אחלה. (פאזזה) וזה טוב כי...?

גליה: יום אחד תרצו לזכור דברים. וזה טוב לכתוב...

פזית: אחלה. (פאזזה) מה בדיוק...?

גליה: מה שעובר עליכם, מה שאתם מרגישים... דברים שקורים לכם בחיים.

(יגאל ופזית מסתכלים ביומנים הריקים, מעט "אבודים")

גליה: הבנתם מה לעשות?

יגאל: אנחנו לא אוטיסטים!

תמונה רביעית

(כעבור מספר דקות.)

בתמונה זאת, פזית נמצאת בחדר שלה, יגאל בשלו.

(ראובן בביתו)

יגאל:

(כותב ביומן)

יומני היקר,

אין לי מושג מה לעשות איתך...

פזית:

(כותבת ביומן)

יומני פזית.

החיים מה זה יפים.

הכל מגניב, מגניש, מדליק, פיצוץ, סבבה, אחלה, כיופים, צחוקים, שיגועים, פארטיות, cool, super cool, super duper cool, הזיות, פצצות, כוכבים, כוכבים נולדים, כוכבים נופלים, כוכבים עקומים, דאחקות, סחתיין, סאחי, סודוקו, וכו' וכו' וכו' אמא מפגרת. מה היא חושבת שאני, אנה fucking פראנק?

ראובן:

(מול הלפ טופ)

(הוא קורא מהמחשב) "ברוכים הבאים לאתר "אהבה חדשה דוט קום", אנא מלאו את

השאלון."

(הוא קורא ועונה:)

"שם": רובי.

"גיל": שלושים פלוס. (מוחק ומתקן:) שלושים וחמש פלוס. (מוחק ומתקן:) ארבעים.

(פאזזה) פלוס.

"מין": ז'. "מחפש": נ'.

"מצב": מה יש? ... "רווק/ נשוי/ גרוש/ אלמן" ... גרוש? נשוי? ... (בוחר) אלמן. (מחייך לעצמו.

פאזזה. מוחק ומתקן) נשוי.

"בחר אזור מגורים": ראשון. "מחפש בת זוג מ": ראשון.

"התאם פרופיל חיפוש".... (ראובן בוחר בעזרת העכבר פונקציות במסך)

יגאל:

אולי אני אעשה מזה את מחברת החמשירים שלי?
"מעשה באחד שיגאל לו קוראים,
שסבתא שלו הלכה לעולמים,
הוא לא יצליח לבכות,
מחר בבית הקברות
ומסבתא בטי זיכרונה לברכה – לא נעים לו"
(לעצמו): לא טוב, שורה חמישית צריכה להתחרז עם הראשונה והשניה...
(כותב): מה אני אעשה מחר? איך אני אבכה?
אייל מהכיתה שלי בכה 'ימבה' כשדרסו את סבא שלו, אז גם אני צריך.
אפילו שסבתא לא נדרסה, רק סתם מתה...

פזית:

מה כבר יש לי לכתוב? על סבתא? מה מעניין לכתוב על מישהו מת?
לכתוב שהיא היתה קרציה? שהיא היתה 'צומית' והיה לה ריח של זקנים?
טוב, לפחות אני לא אלך לבית ספר מחר, ואני לא אצטרך לראות את מילי והמפגרות שלה.
כאילו שהחרם שלהם עליי מזיז לי.
אז את רואה? מזה שסבתא מתה יצא משהו טוב.
איך אומרים? אם החיים מחלקים לך לימונים, לפחות תעשי מהם אחלה דיאט ספרייט.

ראובן:

מה עכשיו? ...
"מטרה": (פאזזה) מטרה... מה אני רוצה?
מה האפשרויות? (קורא): "פרק ב' / חברת נפש / סטוך / או סייבר?"
אין בחורה שהיא קומבינה של כל הארבע?

יגאל:

מחר בהלוויה, אני אתאמץ מאוד ואני אבכה. אם זה לא יצליח, אז זה לא טוב...
אני יודע, אני אקח בצל ואני אחביא אותו בכיס, ובלי שיראו אני אסתכל עליו ואז אני בטוח
אבכה. מגניב!!!
טוב, יאללה לישון. חמשיר אחרון –
"מעשה ביגאל התותח,
היפה, החכם, המוצלח

הוא שווה, מתוק וגאון,
הוא מצחיק בטירוף שגעון,
שהולך לישון... בום טראח" נגיד...
נ.ב.
חייב לברר מי זה איגי הזה...

פזית:

טוב יאללה. מספיק עם הבולשיט הזה. "יומני פזית". חרא שם "פזית".
אולי אני אשתמש ב- nick name שלי – "עלמה"?
אחלה. אז עלמה, מה דעתך לבדוק את מי אפשר לצוד הלילה.
מי יהיה the lucky guy שיביא אותך לאורגזמה?

ראובן:

"מטרה": מה אני רוצה...? חברת נפש...? סטוץ...?

(גליה מחייגת לראובן.)

הסלולארי של ראובן מצלצל.

הוא מביט בצג של הסלולארי, מביט בצג המחשב.
מתלבט.

הוא מנתק את השיחה של גליה וחוזר למחשב)

ראובן:

(בוחר): "סטוץ".

(קורא): "התאמה הושלמה – בחר את הפרטנרית המתאימה לך וכנס איתה לצ'ט סוער".

(לעצמו): את מי לבחור...אה... שם מדליק... נלך עליה....

תמונה חמישית

(ראובן עם הלפ טופ בביתו – פזית יושבת מול המחשב בחדר שלה.)

הם מתכתבים בצ'ט)

ראובן: שלום עלמה.

פזית: הי רובי.

ראובן: מה המצב?

פזית: עזוב מצב. מה אתה לובש?

ראובן: ישירה...
פזית: זה בעייתית?
ראובן: לא, אני... לאיזה חדר נכנסתי?
פזית: סייבר סקס.
ראובן: טעות שלי. התכוונתי להיכנס לחדר סטוצים. סליחה.
פזית: טוב אז ביי.
(הוא מתכוון לנתק את שיחת הצ'ט. נעצר ופונה אליה)
ראובן: רגע. את עוד פה?
פזית: כן.
ראובן: איך הולך העניין הזה?
פזית: עזוב. לא מתאים. ביי.
(פזית מתכוונת לנתק)
ראובן: חכי.
פזית: מה?
ראובן: אני לא לובש כלום.
פזית: יופי לך.
ראובן: מה את לובשת?
פזית: אז מתאים לך סייבר?
ראובן: ננסה. למה לא.
פזית: אני לובשת כותונת תחרה, איך אתה נראה?
ראובן: ...שרירי.
פזית: שרירי זה טוב. עוד משהו?
ראובן: ...שרירי מאוד.
פזית: גובה?
ראובן: מטר 76.
פזית: שיער?
ראובן: בהיר.
פזית: עיניים?
ראובן: כחולות.
פזית: זין?
ראובן: יש.
פזית: לא, אני מתכוונת מה האורך?
ראובן: אה... שנים שלא מדדתי. מקווה שלא התכווץ מאז התיכון....
פזית: אתה מצחיק...

ראובן: תודה. אני חושב...

פזית: אני בת 32, נשואה. מטר 72, רזה מאוד, בלונדינית אמיתית, חזה גדול.

ראובן: את סמנתה פוקס?

פזית: מי?

ראובן: את לא מכירה אותה? כשהיית צעירה היא היתה זמרת מאוד מפורסמת.

פזית: בטח שמכירה.

ראובן: אז מה עושים עכשיו?

פזית: סקס.

(במטבח הבית של גליה. גליה מחייגת בטלפון.)

הסלולארי של ראובן מצלצל. הוא מביט בו, משתהה רגע ועונה)

גליה: הלו?

(ראובן שותק)

גליה: ראובן?

פזית: (בצ'ט) רובי?

גליה: אל תנתק.

(שתיקה על הקו)

פזית: (בצ'ט) אני מחכה לך....

ראובן: (לגליה) אני באמצע משהו.

פזית: (בצ'ט) רובי?

גליה: רציתי רק...

(שתיקה על הקו)

ראובן: (לגליה) מה רצית, גליה?

גליה: "גליה"...

פזית: (בצ'ט) נו...

גליה: רק... אתה בא מחר?

ראובן: (לגליה) כן.

פזית: (בצ'ט) השתפנת...?

ראובן: (בצ'ט) לא.

גליה: אז... לילה טוב.

ראובן: (לגליה) ביי.

(חושך יורד על המטבח, אור עולה על ראובן ופזית.)

הצ'ט ממשיך)

ראובן: תתחילי

פזית: טוב. מה אתה אוהב?

- ראובן: כדורסל, שאוורמה...
פזית: התכוונתי מה אתה אוהב במיטה.
ראובן: אה. סליחה.
פזית: אתה חמוד. מצחיק.
ראובן: מה אני אוהב?
פזית: כן.
(פאזזה)
פזית: רובי?...
ראובן: את אשתי.
פזית: זה עוד לא שמעתי פה.
ראובן: אני מצטער. אני לא חושב שאני בנוי לזה. אני לא רוצה לבזבז לך את הזמן. ביי.
פזית: חכה. (פאזזה) אז מה אתה רוצה לעשות?
ראובן: אולי לדבר. אבל, בטח יש רשימה של גברים שרוצים אותך עכשיו.
פזית: חלש הלילה. יש רק את "זין ענק 37".
ראובן: מה רע בו?
פזית: הוא גומר נורא מהר.
ראובן: אז... מה עכשיו?
פזית: לא יודעת. מה חיפשת כאן?
ראובן: לא יודע.
פזית: רבת עם אשתך?
ראובן: כן.
פזית: על מה?
ראובן: היא שונאת אותי.
פזית: סתם?
ראובן: לא. בגדתי בה.
פזית: אה... אתה מהזבלים.
ראובן: זאת היתה טעות.
פזית: על טעויות משלמים.
ראובן: את נשמעת ממש כמוה.
פזית: בטח תגיד לי שהטעות הזאת נמשכה חצי שנה.
ראובן: ממש לא. עשרים דקות. עשרים דקות מיותרות.
פזית: איך זה קרה?
ראובן: מישהי שעבדה איתי.
פזית: אולי תספר לי קצת על זה? זה מחרמן אותי.

- ראובן: באמת שאין מה לספר.
פזית: אז למה?
ראובן: היא התחילה איתי.
פזית: הבנתי. היא אשמה.
ראובן: לא. אני אשם.
פזית: סחתיין על הכנות. אז למה?
ראובן: כי... היא הגיעה אל"י בדיוק כשהייתי בטוח שסגרתי את הבאסטה.
פזית: "סגרת את הבאסטה"?
ראובן: שאיבדתי את זה.
פזית: איך שוודי כמוך, מטר 76, שרירי מאוד עם זין שלא התכווץ בכביסה, חושב שהוא איבד את זה?
ראובן: תפסת אותי. לא שוודי ולא נעליים.
פזית: גמד תימני?
ראובן: אה! המטר 76 זה אמיתי.
פזית: אז היא התחילה איתך, ו...?
ראובן: עזבי, זה עושה לי רע לדבר על זה.
פזית: ואשתך לא סולחת?
ראובן: לא.
פזית: ויש לכם ילדים?
ראובן: כן.
פזית: והם יודעים מכל זה?
ראובן: לא.
פזית: טוב, אל תיעלב, אבל הבאת לי את הדיכאון.
ראובן: סליחה.
פזית: אתה מוצא חן בעיניי.
ראובן: גם את.
פזית: נראה לי שהיינו מסתדרים ביחד.
ראובן: את חושבת?
פזית: אם תתחרט ותרצה קצת סקס, אני פה כל לילה.
ראובן: ולבעלך לא מפריע?
פזית: מה שהוא לא יודע, לא פוגע.
ראובן: או.קיי...
פזית: להתראות רובי.
ראובן: ביי עלמה.

(הוא סוגר את הלפ טופ ומחייג לגליה.
המטבח של גליה ריק. על השולחן הסלולארי שלה מצלצל.
היא נכנסת, מזהה את המתקשר ומנתקת.
חושך)

תמונה שישית

(למחרת. צהריים.
לאחר ההלוויה.
מחוץ לבית הקברות – יגאל נכנס, פזית אחריו)

יגאל: נמרח לך כל האיפור...
(היא מנגבת את פניה)
פזית: תגיד, מה חיפשת מקודם על האדמה כשקברו את סבתא...?
יגאל: את הבצל שלי.
פזית: את מה???
יגאל: עזבי לא חשוב. איפה אבא?...
פזית: "איפה אבא"... מה נדבקת אליו כל ההלוויה?
יגאל: הוא בכה.
פזית: אז מה, אבל זאת אמא של אמא מתה.
יגאל: אבל אמא לא בכתה.
פזית: אמרתי לך, תפסיק ללקק לז!
יגאל: מה כואב לך?
פזית: הוא חרא בן אדם והוא זבל.
יגאל: הוא לא! הוא האבא הכי מגניב בעולם.
פזית: כן? הוא רק מנסה לקנות אותך.
יגאל: ממש לא!
פזית: באמת? פעם הוא לא היה כזה, נכון? הוא בקושי שיחק איתך במחשב, בקושי דיבר
איתנו. פתאום – "אבא אידיאלי"?
יגאל: אז את לא רוצה שהם ישלימו?
פזית: ממש לא.
יגאל: למה?
פזית: חוץ מהעובדה שהוא מפגר?
יגאל: הוא לא!!!

- פזית: אתה לא יודע כלום מהחיים שלך, תסמוך עליי, הוא חרא.
יגאל: כן? למה?
- פזית: אני לא יכולה להגיד לך, למה אתה ת'שתנקר.
יגאל: אני לא.
פזית: נשבע?
יגאל: כן.
פזית: במה?
יגאל: בקבר של סבתא בטי. תנצב"ה.
פזית: תזכור! אבא בגד באמא -
יגאל: מה???
- פזית: שמעתי את אמא ואבא רבים ואז...
(ראובן נכנס)
ראובן: זזנו?
פזית: יגאל ואני צריכים לשירותים. בוא...
(היא מושכת את יגאל החוצה.
גליה נכנסת, מקפלת פתק ושמה בתיק.
היא מתקרבת לראובן. שתיקה מביכה.)
גליה: ...קראת יפה את הקדיש.
ראובן: "תודה".
(שתיקה)
גליה: בכלל... תודה שבאת.
ראובן: באתי בשביל אמא שלך והילדים.
גליה: הבנתי.
(שתיקה)
גליה: טקטיקה חדשה?
ראובן: מה?
גליה: להתקמצן במילים?
ראובן: לא.
גליה: בטוח?
ראובן: כן.
גליה: זה לא נראה ככה.
ראובן: שטויות.
גליה: אני מבינה שאתה ממשיך את השיחת טלפון מאתמול.
ראובן: מה?

גליה: גם אתמול בטלפון, בקושי דיברת.

ראובן: דיברתי.

גליה: שתקת!

ראובן: דיברתי! למה את לא ענית לי כשצלצלתי אחר כך?

גליה: ככה!ֹ

(שתיקה)

ראובן: מה את רוצה, גליה?

גליה: ממך? כלום.

ראובן: מה את רוצה!?

גליה: שום דבר!!!

ראובן: מה את רוצה? את רוצה להתגרש? כן? זה מה שאת רוצה?

(שתיקה)

ראובן: אם זה מה שאת רוצה, אחרי השבעה, הולכים לעורך דין וסוגרים את זה. או קיי?

או קיי?

גליה: או קיי.

ראובן: או קיי.

גליה: או קיי. היום בערב נספר להם.

ראובן: או קיי.

גליה: או קיי, נספר להם מה קרה בדיוק, מה עשית. הכל.

ראובן: בשביל מה הם צריכים לדעת הכל?

גליה: שידעו את האמת על אבא שלהם.

ראובן: את רוצה לעשות את זה מלזכר?

גליה: אני רוצה שיהיה ברור פה, בגלל מי המשפחה מתפרקת.

ראובן: לא. את מוכנה שהילדים ידפקו, רק בשביל שאת תנצחי.

גליה: או שאתה מחכה שאני אחזור הערב ומספרים להם ביחד. או שאני מספרת להם הכל

לבד. תבחר.

ראובן: גליה, תיזהרי ממני!

גליה: תבחר!

(יגאל ופזית נכנסים. יגאל משתרך מאחור. ראובן וגליה משתתקים)

ראובן: בואו, אני אקח אתכם הביתה.

פזית: (מתבקת את גליה) אני רוצה לנסוע עם אמא.

ראובן: אמא נוסעת לשבעה. את נוסעת איתי.

פזית: אז מה? אמא תיקח אותנו הביתה קודם. אני רוצה לנסוע איתה.

גליה: בואי.

ראובן: גליה!

גליה: בואי.

ראובן: בוא.

פזית: גם יגאל רוצה לנסוע עם אמא, נכון יגאל?

ראובן: יגאל נוסע איתי.

(יגאל לא עונה)

ראובן: בוא.

(יגאל לא זז)

ראובן: בוא.

(הם מתפצלים לשני רכבים.)

באחד ראובן ויגאל ובשני גליה ופזית)

ראובן: הכל בסדר?

יגאל: לא.

ראובן: שכחתי להגיד לך... תליתי לך סל קטן מעל הדלת בחדר שלך.

יגאל: אבל כבר יש לי סל בחדר שלי.

ראובן: נכון, אבל יש לך עוד חדר. אצלי. מה אתה אומר? ניסע אליו הביתה?

יגאל: לא, אני רוצה אליו הביתה.

ראובן: עזוב, בוא אליו הביתה.

יגאל: לא. אני צריך לגמור את השורשים שלי.

(ברכב של גליה)

גליה: את נורא שקטה.

(שתיקה)

גליה: את בסדר?...?

(שתיקה)

פזית: לסבתא לא היו חברות?

גליה: למה את שואלת?

פזית: כי לא היתה אף חברה שלה בהלוויה. היא רבה איתם?

גליה: לא יודעת...

פזית: תגידי, מי זה האיש הזה שדיבר איתך בסוף הלוויה?

גליה: זה איגי, חבר ילדות שלי

פזית: איך הוא ידע שסבתא מתה?

גליה: ההורים שלו שכנים של סבתא.

פזית: ומה הוא נתן לך?

גליה: תגידי, מה קרה אתמול בבית ספר?

פזית: מה קרה?

גליה: תספרי לי את.

פזית: סתם אני ומילי... לא חשוב...

(שתיקה)

גליה: למה את לא מספרת לי מה שקורה לך?

פזית: למה את לא מספרת לי מה שקורה לך?

(ברכב של ראובן)

ראובן: תגידי, פזית תמיד עושה לך בעיות עם המחשב?

יגאל: כן.

ראובן: יודע מה? אני אקנה לך מחשב.

יגאל: באמת?! וואו. אני אוהב אותך.

ראובן: בגלל המחשב?

יגאל: כן.

ראובן: ואני אקנה לך גם שולחן למחשב, ונשים אותם אצלי ותבוא מתי שתרצה, בסדר?

(יגאל לא עונה)

ראובן: בסדר?

(ברכב של גליה)

גליה: מה אני לא מספרת לך?

פזית: למה אבא השתיק אותך?

גליה: הוא לא השתיק אותי.

פזית: הוא כן. מקודם.

גליה: היה לנו ויכוח.

פזית: על מה?

גליה: פזיתי.

פזית: מה פזיתי? אין לי זכות לדעת?

גליה: יש לך, אבל זה באמת לא -

פזית: אני לא כזאת ילדה קטנה.

גליה: אני לא חושבת שאת ילדה קטנה.

פזית: אז תספרי לי.

גליה: דובונית...

פזית: תפסיקי לסתום לי את הפה! כמה זמן את חושבת שתימשכו ככה?

גליה: מה זה "תימשכו ככה"?

פזית: את לא מתכוונת להחזיר אותו הביתה.

(גליה שותקת)

פזית: למה את לא עונה?

גליה: כי אין לי מה להגיד לך עכשיו.

פזית: מה זאת אומרת?

גליה: זאת אומרת שירשת את החוש טיימינג המחורבן של אבא שלך, שאני לא יודעת מה

הולך לקרות, שאני לא צריכה ההטפות מילדה בת 16 עכשיו, ושאני רוצה שתסתמי!

(ברכב של ראובן)

יגאל: אני לא צריך את המחשב שלך.

ראובן: למה?

יגאל: אתה ואמא כבר לא תשלימו, נכון?

ראובן: לא יודע.

יגאל: זאת התשובה שלך? "לא יודע"? נורא בוגר...

(ברכב של גליה)

גליה: הגענו, תכף אבא ויגאל יבואו.

פזית: רק שתדעי לך, שאתם לא לבד במשפחה הזאת ואתם לא יכולים לעשות מה שאתם

רוצים.

גליה: את לא מפסיקה, מה?

פזית: גם לנו יש רגשות.

גליה: אני לא חושבת שאין לכם רגשות -

פזית: אז תחליטי כבר, ותעשי מה שצריך ונוכל להמשיך, מה כל כך מסובך?

(ברכב של ראובן)

ראובן: תגיד, מה שלום עומר?

יגאל: בסדר.

ראובן: ושלומי?

יגאל: בסדר.

ראובן: ו... איך קוראים לחבר הזה שלך, עם העגיל בגבה?

יגאל: צוק.

ראובן: כן, צוק. אולי נאסוף אותם עכשיו ונלך כולנו לסרט?

יגאל: אל תעביר נושא. אתה הולך לעזוב אותנו לתמיד?
ראובן: חמוד שלי. אני בחיים לא יעזוב אותך. אתה יודע שאני אוהב אותך הכי בעולם.
יגאל: גם לאמא אמרת את זה פעם.

תמונה שביעית

(ערב.)

גליה מתיישבת בסלון ביתה של בטי.
היא פותחת את הארגז הישן שלה. ומדפדפת במכתבים ישנים, שולפת גלויות ישנות.
נתקלת בגלויה מאיגי. עוצרת לרגע.

(קוראת:)

גליה:

"... 18/11/1987

גליה אהובתי.

אני יודע שאני אמור לברך אותך על החתונה...
אבל אני די שמח שאני במקסיקו ולא יכול לבוא... זה היה שובר לי את הלב...
אני רוצה שתדעי שאני תמיד אוהב אותך, ותמיד אהיה שם בשבילך.
אם ראובן יעצבן אותך, תגידי לי ואני כבר אטפל בו.
ואם תרצי מישהו לברוח אליו, להתפרק איתו, או סתם, לשבת מחובקת ולשתוק איתו.
אני תמיד אחכה לך...

איגי."

(מתלבטת.)

שולפת מהתיק שלה את הפתק שהחביאה אחרי הלוויה.
מחייגת את המספר שרשום בו בסלולארי שלה.
(חושך)

תמונה שמינית

(המטבח של גליה.)

ראובן עם הלפ טופ. פזית יושבת מול המחשב בחדר שלה.
יגאל יוצא מהחדר של גליה עם יומן, מבחין בראובן,
מחביא את היומן מתחת לחולצה וחוזר לחדר.

(ראובן ופזית בצ'ט)

ראובן: קיוויתי למצוא אותך פה.

עלמה: אמרתי לך, כל לילה. אבל תסלח לי רובי, הפעם אני לא רוצה שיחה על החיים.

ראובן: מחפשת זיון?

עלמה: מחפשת לעשות לי טוב.

ראובן: גם אני.

עלמה: וואלה? או.קיי. להתחיל?

ראובן: כן.

פזית: אני לוקחת את היד שלך, ומתחילה לטייל איתה על הגוף שלי

(במקביל גליה נכנסת לסלון של בטי.

על השולחן שתי כוסות יין, היא מדליקה סיגריה.

היא סוגרת כפתור בחולצה, נגעלת מעצמה.

באותו הזמן יגאל בחדר שלו, מקריא מהיומן הישן של גליה שסחב לה)

יגאל:

(קורא:) "יום שבת 18 נובמבר 1985"... (לעצמו:) זה כשאמא היתה בצבא.

(קורא:) "נשארתי שבת ואיגי בא לבקר אותי בבסיס.

ישר לקחתי אותו לחדר קשר, ושמה הוא הפשיט אותי.

הוא התחיל ללטף אותי, החספוס הזה שלו, גמר אותי.

ואז הוא נעמד מאחוריי, חיבק אותי חזק. הוא נישק אותי על הצוואר ואני עצמתי עיניים.

בבת אחת, הוא סובב אותי אליו ונישק אותי. חזק.

אני נמסה בידיים שלו.

הוא תפס אותי והרים אותי באוויר, הרגשתי כל כך קלילה.

רק מהמחשבה על מה שהולך לקרות, אני כמעט כמעט – "

(חושך על יגאל ועל גליה. אור על פזית וראובן. בצ'ט:)

ראובן: גמרת?

פזית: כן... שיהיה לך ברור, את הצ'ט הזה אני מדפיסה ושומרת.

ראובן: באמת?

(פזית שולפת מהמדפסת את דפי הצ'ט, מקפלת אותם ומכניסה ליומן)

פזית: באמת. אשתך מפגרת שהיא מוותרת על גבר כמוך.

ראובן: גם אני חשבתי ככה. תגידי...

פזית: מה?

ראובן: בא לך להיפגש?

פזית: אתה רציני?

- ראובן: כן...
- פזית: ...לא יודעת.
- ראובן: למה לא?
- פזית: כי... אני לא ממש כמו שתיארתי את עצמי.
- ראובן: את לבקנית בת 60 עם תותבות ורגל מעץ?
- פזית: לא...
- ראובן: תראי, גם אני לא ... שוודי.
- פזית: את זה כבר הבנתי.
- ראובן: נפגש לקפה, יתאים נמשיך, לא יתאים, אז לא. מה את אומרת? כן?
- פזית:בסדר.
- ראובן: מתי? מחר...?
- (שתיקה)
- ראובן: עלמה? מחר? בשתיים?...כן?
- פזית: ...או.קיי. איפה?
- ראובן: מכירה "קפה הפוך" ליד הקניון?
- פזית: כן.
- ראובן: אז שם. איך אני אזהה אותך?
- פזית: אני אשב בשולחן הכי פינתי עם כוס יין אדום.
- ראובן: טוב.
- פזית: ואיך אני אזהה אותך?
- ראובן: חפשי את השוודי הכי תימני.
- פזית: נו...
- ראובן: אני אהיה זה שיכנס עם ורד אדום ביד.
- פזית: רומנטי. מעולה. טוב, אני זזה.
- ראובן: אל תלכי.
- פזית: אבל אני חייבת. נפגש מחר?
- ראובן: אני כבר לא יכול לחכות.
- פזית: גם אני. לילה טוב גבר.
- ראובן: לילה טוב, "אישה".
- (פזית קמה ונכנסת למטבח.)
- ראובן סוגר את הלפ טופ שלו)
- ראובן: מה את עושה ערה?
- פזית: אני צמאה.

(היא פותחת את המקרר ומוציאה בקבוק מים.)

מתיישבת בהפגנתיות מול ראובן ושותה מתוך הבקבוק. הם לא מתיקים את העיניים זה מזה.

יושבים בדממה מספר רגעים.)

פזית: הפרעתי לך?

ראובן: לא, לא.

פזית: מעולה.

(שתיקה מתוחה)

פזית: אתה לא ישן בדירה שלך?

ראובן: אמא עוד לא חזרה

פזית: אז...

ראובן: אז...?

פזית: כלום.

ראובן: אז מה? נשב ונשתוק.

פזית: נשב ונשתוק.

(שתיקה טעונה)

ראובן: פעם את ואני היינו מדברים המון.

פזית: הייתי ילדה, מה ידעתי...

ראובן: ועכשיו מה את...?

פזית: אישה.

ראובן: יפה.

פזית: אל תתחנף. אם אתה כל כך רוצה לדבר? אז בוא נדבר על השרמוטה שלך.

ראובן: מה?

פזית: כלום.

ראובן: מה אמא ספרה לך?

פזית: היא לא היתה צריכה, שמעתי אתכם רבים.

(שתיקה)

ראובן: מה שמעת?

פזית: שבגדת באמא. שזיינת את הסטאז'רית שלך. גם יגאל יודע. אני סיפרתי לו.

ראובן: מה סיפרת לו?

פזית: זה נכון?

ראובן: מה סיפרת לו??

פזית: זה נכון?!

ראובן: זה רק חלק מהסיפור.

פזית: זה נכון???

ראובן: ...כן.
פזית: חתיכת חרא! מאנייק! זבל! -
ראובן: פזית!
פזית: אפס! כלב! אני לא רוצה לראות אותך יותר בחיים שלי!
ראובן: תירגע!
פזית: אל תגיד לי מה לעשות. אני כבר לא הילדה הקטנה שלך!
ראובן: תפסיקי לצעוק!
פזית: תעוף מפה כבר!
ראובן: את לא מבינה!
פזית: מה יש פה לא להבין?
ראובן: כשתגדלי קצת, תגלי שבחיים לא הכל-
פזית: אמרתי לך, אני כבר גדולה.
ראובן: כן? את חושבת שאת גדולה? אז בואי תשמעי את כל הסיפור.
פזית: לא רוצה.
(היא מנסה ללכת, ראובן תופס אותה)
ראובן: לא, את תשמעי – אמא שלך כבר הרבה זמן לא שוכבת איתי -
פזית: תפסיק כבר!
ראובן: למה? את כבר גדולה, לא?
פזית: מפגר אחד.
(היא מנסה להשתחרר, הוא לא עוזב)
ראובן: לא. את תקשיבי לי עד הסוף -
פזית: לא רוצה!
ראובן: כשנשואים כל כך הרבה שנים, אז לפעמים האהבה הגדולה מתה -
פזית: הלוואי שאתה תמות!
ראובן: ואמא שלך, כבר לא כל כך רצתה אותי.
פזית: כי אתה חרא!
ראובן: לא. כי היא הפכה להיות קרה ומרוחקת. והייתי צריך-
פזית: אני לא רוצה לשמוע יותר!
ראובן: הייתי צריך קצת שיאהבו אותי, שירצו אותי. מה את חושבת, שרק אתם צריכים
אהבה?
פזית: אני לא מחפשת את זה איפה שאסור! אתה בגדת באמא!
ראובן: ואני מצטער על זה, אבל אם אמא שלך היתה, מתייחסת אליי קצת כמו אל הגבר
שלה -
פזית: אל תאשים אותה שאתה לא שולט בזין שלך,

(הוא סוטר לה.)

נבהל.

היא מנסה ללכת, הוא מחבק אותה.

(פזית בוכה)

פזית: אתה הרסת את המשפחה שלנו והרסת לי את החיים. לא יכולת לחשוב עליי? מה

אתה רוצה שאני אעשה עכשיו? איך אתה רוצה שאני אסתכל עלייך?

ראובן: אני עשיתי טעות, אני בסך הכל בן אדם.

פזית: אז איך זה שאמא, שהיא גם בן אדם לא עשתה לך כזה דבר?

ראובן: תגידי לי את מה לעשות. ואני אעשה. תגידי לי מה...

פזית: תלך מפה...

ראובן: ואז מה? יהיה יותר טוב? אם אני אלך עכשיו, תסלחי לי? כן?

פזית: אני לא יכולה לסלוח לך.

ראובן: אף פעם?

פזית: לא יודעת. בבקשה אבא, תלך עכשיו.

(ראובן מרפה את חיבוקו. פזית יוצאת.)

ראובן מתיישב בכבודות.

(חושך)

תמונה תשיעית

(חצות. הבית של גליה.)

ראובן יושב במטבח. מיואש.

הלפ טופ שלו ניצב סגור בפינת השולחן.

(גליה נכנסת)

גליה: היי.

ראובן: ביי.

(הוא קם)

גליה: חכה רגע...

(הוא נעצר)

גליה: הכל בסדר?

ראובן: לא.

גליה: מה קרה?

ראובן: הם יודעים.

גליה: איך?

ראובן: פזית שמעה אותנו וסיפרה ליגאל.

- גליה: זה לא טוב...
- ראובן: מה לא טוב? במילא התכוונת לספר להם.
- גליה: לא. לא התכוונתי.
- גליה: רוצה לדבר?
- ראובן: בשביל מה? את לימדת אותי שזה מיותר.
- גליה: ננסה להתמודד עם זה יחד.
- ראובן: פתאום יש יחד? חשבתי שאנחנו כבר לא משפחה.
(הוא מתקדם לכיוון היציאה)
- גליה: חכה רגע! שאני אדבר איתם? אולי זה ירגיע אותם?
- ראובן: למה שזה ירגיע אותם? את חושבת שהם לא קולטים אותך?
- גליה: מה הקשר אליי?
- ראובן: זה נהיה אופנתי בבית הזה לשנוא אותי. בגלל רגע אחד. בגלל שטות, את שכחת את כל השנים שלנו יחד, היא שכחה איזה אבא אני, שכחה כמה אני אוהב אותה...
- גליה: היא יודעת שאתה אוהב אותה. תן לה זמן, היא תסלח לך בסוף.
- ראובן: גם את יודעת שאני אוהב אותך ואת לא מתכוונת לסלוח לי בסוף.
(הוא יוצא.)
- גליה מתיישבת בכיסא, שולפת מתיקה את היומן שלה ומתכוונת לכתוב.
פזית נכנסת ומחבקת אותה. גליה מחזירה את היומן לתיק)
- גליה: לא נרדמת?
- פזית: לא. רוצה לבוא לישון איתי?
- גליה: לא. אני רוצה להתקלח. למה לא אמרת לי שאת יודעת?
- פזית: כי חשבתי שתבאסי.
- גליה: לא היית צריכה לספר ליגאל.
- פזית: אבל אבא בא לפה רק בגללו כל הזמן.
(גליה קמה)
- גליה: אני הולכת להתקלח. תנסי לישון.
- פזית: אמא... את מתכוונת לסלוח לו?
- גליה: אני מנסה.
- פזית: איך אפשר?
- גליה: חשבתי שאני יודעת איך...
- פזית: ו...?
- גליה: ו... כלום. לילה טוב.

פזית: אני לא יודעת איך לסלוח לו.

גליה: יפה שלי. אין פה מה לדעת.

פזית: אני לא מצליחה.

גליה: אני לא יכולה לעזור לך בזה.

פזית: איזו מן תשובה זאת?

גליה: כנה. לילה טוב.

פזית: לילה.

(גליה משאירה את התיק שלה על הכיסא ויוצאת.)

עיניה של פזית נחות על היומן בתיק של גליה.

מסוקרנת היא מתקרבת אליו, בודקת שגליה לא מגיעה ומדפדפת בו. קוראת:

פזית:

"ה 6 לספטמבר 2005

יומני גליה,

התקשרתי לאיגי וביקשתי שיבוא, ברגע שהוא נכנס, הבנתי הכל.

הבנתי למה זרקתי אותו, למה בחרתי בראובן, למה אני צריכה לחזור הביתה.

כל הזמן בראש אמרתי לעצמי זאת הדרך היחידה...

סיפרתי לו שכל השנים, ברגעים שהיה לי קשה, חשבתי עליו, רציתי אותו... מה שהיה נכון...

והוא רק חייך, התקרב אליי ונישק אותי... משם הדרך למיטה היתה קצרה - "

(חושך)

תמונה עשירית

(בוקר. המטבח של גליה.)

היומן של גליה מונח על השולחן פתוח. כמו שהשאירה אותו פזית.

יגאל יושב מולו. קורא המום:

יגאל:

האמת, שבהתחלה זה היה מצחיק. לא היה לי כזה דבר בחיים.

תוך כדי זיון העלנו זיכרונות... מהתיכון, מהצבא, הזכרתי לו איך נפגשנו במקרה, כמה

חודשים אחרי שפזית נולדה, ואיך באותו רגע, הייתי מוכנה לזרוק הכל בשבילו.

זה הדליק אותו, והוא התחיל להשתולל יותר מדי... כשאמרתי לו "איגי, תירגע...", הוא צחק

ואמר שאני האדם היחיד בעולם שעדיין קורא לו איגי. הוא מזמן חזר לשם המקורי שלו, יגאל.

(קולה של גליה נשמע מבחוץ:)

גליה: (מבחוץ) יגאל!!!

(יגאל נלחץ. לא יודע מה לעשות. סוגר את היומן ודוחף אותו לתיק המחשב של ראובן, שנשאר ליד השולחן מהערב הקודם.

גליה נכנסת בלחץ.)

גליה: מתי התעוררת? למה לא הערת אותנו?

(פזית נכנסת. היא לבושה מיני קצרצר וגופיה)

גליה: לא מאמינה שלא התעוררנו.

פזית: מה השעה?

גליה: תשע וחצי. זה מה שאת לובשת לבית ספר?

(פזית מחייכת)

גליה: מה את מחייכת?

פזית: סתם. מה עם ארוחת בוקר?

גליה: נקנה משהו בדרך. אתם מוכנים?

פזית: אני מוכנה.

גליה: יגאל?...?

(יגאל עומד ליד תיק המחשב של ראובן. מבוהל)

גליה: יגאל... בוקר טוב. אתה מוכן?

(יגאל לא מגיב)

גליה: אז קדימה.

(גליה אוספת את התיק שלה ומבחינה שראובן שכח את המחשב שלו)

גליה: אוי, אבא שכח את המחשב שלו... שאני אתקשר אליו?

פזית: הוא בטח יבוא לקחת אותו אחר כך.

גליה: כן... קדימה, בואו, בטח כבר הגיעו אנשים לסבתא...

(הם מתכוונים לצאת.)

(ראובן נכנס.)

ראובן: אה... אתם פה...?

גליה: לא התעוררנו. מה קרה?

ראובן: ...המחשב.

גליה: כן, התכוונתי להתקשר אלייך...

ראובן: את רוצה שאני אקח אותם לבית ספר?

גליה: לא, לא צריך. טוב. יאללה. בואו. תנעל אחריך?

ראובן: כן.

גליה: טוב, ביי. יגאל!

(יגאל נשאר לעמוד ליד תיק המחשב)

גליה: יגאל! בוקר טוב! אנחנו מאחרים.

(היא מושכת את יגאל החוצה.
ראובן נותר לבד. הוא ניגש לשולחן ואוסף את המחשב שלו.
מגלה בתוך התיק את היומן של גליה.
מתלבט ומחליט להציץ בו)

תמונה אחת עשרה

(יותר מאוחר בבוקר.
יגאל בבית ספר עם היומן שלו. כותב:)
יגאל:

אבא עם השרמוטה שלו, אמא עם איגי – יופי. בית זונות.
וכמו מפגר, דחפתי בטעות את היומן של אמא לתיק שלו.
על הזין שלי. שימשיכו לריב ולשחק בקקה...
ואז פתאום הבנתי הכל, "התמוטט לי האסימון", כמו שאמא אומרת, כי היא כתבה שלפני
שנולדתי היא פגשה אותי, וגם לו קוראים יגאל.
אז החלטתי לבדוק את זה והלכתי לניידת תרומת דם שליד המרכז, וזיינתי להם ת'מוח שאני
עושה קמפיין למען תרומת דם במגמת תקשורת, ושאני כבר בן 15, ואז הם הסכימו! הם
לקחו לי דם!!!
החובש ממש נדהם מזה שאני מתנהג בצורה נורא בוגרת "מכפי גילי".
וכשהסתכלתי על הדם שיוצא לי מהגוף, נהיה לי חם ככה בפנים, ונעים. ממש כיף.
וכשגמרתי, קמתי מהר מהר, בקפיצה, והיתה לי סחרחורת וכאב ראש חזק כזה. ממש סוטול.
והחובשת ליטפה לי את הראש, ואמרה שאני גבר קטן וחיבקה אותי עד הדלת.
אבל אז הגיע הזין האמיתי! כי לוקח שבוע עד שהתוצאות מגיעות.
והחובשת אמרה שאם הייתי תורם במד"א, במרכז שלהם, אז אולי היו אומרים לי באותו יום
או יום אחרי... ואני חייב את התשובות כמה שיותר מהר!

פזית:

(בחצר בית ספר, כותבת ביומן שלה)

עלמה שלי, אמא שרלילה.

אבא בטח יודע שיש לה איזה קטע עם איקי, איגי, אנא-עארף איך קוראים לו... ובגלל זה הוא
בגד בה. אני אומרת לך עלמה, שני מפגרים. צריך לשלול להם את הרשיון להיות הורים.
אבל אני החלטתי. אני מתחילה תקופה חדשה. ובענק.
היום, נגעתי בפעם הראשונה בזין עומד. כן. נגעתי בזין של נדב.
הברזנו מהשיעור הראשון ונכנסנו לשירותים ונגעתי בזה. Cool!

עלמה מותק, אחרי הלימודים, ההורים שלו עובדים ואח שלו חוזר מהצבא רק בחמש, אז נלך אליו.

הוא הראה לי מקודם קונדומים שכתוב שהם: "להגברת העונג והחיכוך לגבר ולאישה". כוסית שכמוך, את הולכת לחגוג ובענק! היום את הולכת להזדיין בפעם הראשונה! זה חסר טקט להזדיין כשסבתא מתה? טוב, המוות שלה זה דבר די קבוע מעכשיו, ולהזדיין צריך מתישהו...

תמונה שתיים עשרה

(בבית של בטי.)

גליה יושבת בסלון.

ראובן עצבני נכנס עם מזוודה)

גליה: מה קרה?

(ראובן פותח את המזוודה ושופך את הבגדים על הרצפה)

גליה: זה הבגדים שלי!!!

ראובן: נכון, את נשארתי כאן. אני חוזר הביתה לילדים.

(הוא שולף את היומן של גליה ומשליך אותו לעברה)

גליה: מאיפה יש לך את זה? אמרתי לך לא לגעת בו בחיים, נכון?

ראובן: ועכשיו אני מבין למה. את האישה היחידה בעולם, שביום שאת קוברת את אמא שלך, את מזדיינת על המיטה שלה.

גליה: קראת עד הסוף?

ראובן: בשביל מה? בשביל עוד תיאורים על איך גבר אחר זיין אותך?

גליה: תקרא עד הסוף!

(היא מגישה לו את היומן, הוא לא לוקח אותו)

ראובן: לא רוצה לקרוא על איגי! למה עשית את זה?

גליה: אני רוצה שתקרא!

ראובן: למה עשית את זה?!

גליה: תקרא!

ראובן: לא רוצה!

(היא פותחת את היומן ומקריאה:)

גליה: "תוך כדי שהוא עליי, הרגשתי –"

ראובן: לא רוצה לשמוע את זה!

גליה: "מגעילה"

ראובן: לא רוצה!

גליה: "ומטונפת"

ראובן: תפסיקי להקריא לי מהיומן שלך!
גליה: "רציתי שיסתלק"
ראובן: אני פה! דברי איתי!
גליה: "שאני אוכל לשטוף מעצמי את כל – "
(ראובן מעיף את היומן מידיה של גליה)
ראובן: דברי! איתי!
גליה: רציתי שתחזור הביתה.
(שקט.)
ראובן: ...רצית שאני אחזור?
גליה: כן.
ראובן: כל הזמן הזה רצית שאני אחזור?
גליה: כן.
ראובן: למה לא אמרת?
גליה: למה לא ראית!
ראובן: אז...מה זה כל הקטע עם איגי...? אף פעם לא וויתרת עליו. מה הייתי בשבילך כל הזמן? הייתי פשרה?
גליה: ...לא
ראובן: 18 שנה הסתכלת לי בעיניים, שכבת איתי, ילדת לי ילדים ורצית אותי? תעני לי!
גליה: אתה העזת לעשות את מה שאני לא העזתי! אתה בגדת בי!
ראובן: אני בגדתי בך 20 דקות, את בגדת בי 18 שנה!
גליה: מה שאני עשיתי או לא עשיתי קרה בתוך הראש שלי. אתה הלכת ובגדת!
ראובן: למה רצת אליו?!
גליה: כי חשבתי שהוא יבין אותי, שהוא יפתור לי את הכל, שאיתו אני אבכה.
ראובן: ...ובכית?
גליה: לא. אני לא רוצה אותו. הוא לא אתה. הוא לא מכיר אותי כמו שאתה מכיר, הוא לא יכול לגרום לי צחוק כמוך, החיבוק שלו זה לא החיבוק שלך. אני מסתכלת עליך עכשיו ואני מבינה שאתה האיש שלי. אתה האבא של הילדים שלי. אתה המשפחה שלי.
ראובן, תסתכל עליי. אתה האהבה שלי...
ראובן: ורק עכשיו הבנת את זה?
גליה: כן.
ראובן: כל השנים האלה ורק עכשיו הבנת את זה...?
גליה: כמו שרק אחרי ההיא, אתה הבנת שאתה צריך להלחם עליי. תסתכל עליי.
ראובן: אני לא יכול.
גליה: בבקשה!

ראובן: לא יכול!

גליה: תסתכל עליי!!!

ראובן: אני הולך...

(היא רצה ותופסת אותו)

גליה: אתה לא הולך לשום מקום!

ראובן: גליה,

גליה: אתה לא הולך!

ראובן: תעזבי אותי!

גליה: אתה לא יכול לברוח עכשיו!

ראובן: תעזבי אותי!

(הוא מנער אותה מעליו. היא נופלת.)

הוא ניגש לעזור לה. היא הודפת אותו)

גליה: רצית ללכת, לא? אז לך... אם אתה לא מסוגל לסלוח לי, כמו שאני סולחת לך, אם

אתה כזה חלש, וכזה פחדן ומוכן למחוק את המשפחה שלנו. אז אולי עדיף לכולנו

שתלך, שתחזור אל ה'קורוה' שלך, שתשאיר אותנו לבד.

אבל לפני שאתה הולך, אני רוצה שתזכור שאתה, בפעם השניה, מפרק את

המשפחה שלי.

ראובן: על איזה משפחה את מדברת?

גליה: יש לנו שני ילדים, ואם אתה הולך, אתה בחיים לא תראה אותם!

ראובן: את אישה אומללה. ואת תעשי הכל כדי להרוס את מה שטוב בחיים שלך. בגלל זה

לא סלחת לי, בגלל זה הזדיינת עם איגי ובגלל זה את מאיימת עליי עכשיו. ואת

יודעת מה יהיה בסוף? את תגמרי לבד בדיוק כמו –

עכשיו אני מבין למה אבא שלך עזב את אמא שלך! כי היא יבשה אותו, היא חנקה

אותו, היא לא נתנה לו אהבה, ואת, בדיוק כמוה!!!

(היא סוטרת לו.)

הוא מתקרב אליה, נעמד מולה ומנשק אותה)

גליה: אני אוהבת אותך.

ראובן: אהבה זה לא מספיק...

(הוא מתכוון ללכת, היא כורעת ומתחילה לארוז מחדש את המזוודה)

גליה: אסור לפרק את המשפחה!

ראובן: גליה, די...

גליה: אנחנו לא מפרקים את המשפחה!

ראובן: גליה,

גליה: יש לנו משפחה!!!

ראובן: די.
גליה: אתה חוזר אליי.
ראובן: בשביל מה?
גליה: כי אתה חוזר!
ראובן: למה?
גליה: כי אתה חייב לחזור!!!
ראובן: אבל למה?
גליה: כי אתה האבא ואני האמא וגליה לא תגדל לבד!
(שתיקה.)
ראובן: ...גליה!...?
גליה: ...מה?
ראובן: התכוונת פזית לא תגדל לבד...
(גליה נאלמת.)
היא מתמוטטת על הרצפה. בוכה.
ראובן ניגש אליה, מחבק אותה. היא טובעת בחיבוק שלו)

תמונה 14

(ערב. יגאל כותב ביומן)

יגאל:

אחרי בית ספר אבא היה אמור לבוא לקחת אותי, אבל החרא הזה לא בא, אז החלטתי שכוס אמא של כל העולם והלכתי למד"א. החובשת שם לא רצתה לשמוע כלום על "המטלה החינוכית", אבל בסוף הצלחתי לשכנע אותה, והיא לקחה אותי למאחורי פרגוד כזה, שאף אחד לא יראה... וכמעט נתתי את היד עם הכתם הכחול מהבוקר, אבל בסוף נזכרתי ונתתי את היד השניה. ואז היא ניסתה למצוא את הוריד שלי, אבל לא הצליחה. וזה היה כואב, וניסיתי לא לבכות, והיא חיטטה לי ביד עם המחט וכמעט החליטה לוותר, אבל לא הסכמתי ואמרתי לה שאם היא לא תיקח לי דם אני אספר עליה. והיא התחילה להיות עצבנית, והכאיבה לי כאילו בכוונה. וירדו לי דמעות, אבל לא נתתי לה לראות שאני בוכה. בסוף היא הצליחה, אבל לא היה כיף ולא שאנטי וזה הציק לי, וממש כאב לי נורא, אבל אני חייב את לדעת את התשובה. ואז היא שלפה בבת אחת את המחט, וזה שרף, והיא אמרה שהיא לא מתכוונת לשלוח לבדיקה את הדם שלי, כי יכעסו עליה שהיא בכלל התרימה לי וסילקה אותי. ועכשיו צריך לחזור לבית ספר כי יש את הטקס של המשפחה האידיאלית.

כוס אמא של הטקס והמנהלת המזדיינת, שבטח לא תבחר אותנו למשפחה האידיאלית של השנה.

(ערב. במטבח הבית. פזית כותבת ביומן)

פזית:

אחרי בית ספר הלכתי ל"הפוך" לראות מי זה הרובי הזה.
וחייתי כמו מטומטמת, אבל אף אחד עם פרח לא הגיע. אם הבן זונה היה מגיע, אז אולי כל זה לא היה קורה.
אז החלטתי ללכת לנדב כמו שקבענו.
הוא היה לבד בבית ולא שמתי לב שהוא לא נעל את הדלת. אם הייתי שמה לב, הייתי אומרת לו לנעול אותה.
ואיך שנכנסתי הוא התחיל להפשיט אותי - ממש תוך כדי הליכה.
והוא השכיב אותי על השטיח בסלון.
ואני כמו איזה מפגרת חשבתי שזה אומר שעשיתי את הכל נכון אם הוא כל כך רוצה אותי.
והנשיקות שלו נהיו כואבות כאלה וחזקות. וצחקתי.
למה צחקתי? למה חייכתי וצחקתי?
וכששנינו כבר ערומים והוא מנסה לחדור אליי ככה ישר, והוא כבר קצת רע אליי ואני מנסה לא לשים לב שהוא כבר רע אליי, הדלת של הבית נפתחה.
דור ויריב עמדו שמה ואני בגלל שלא הבנתי, לא אמרתי כלום.
אבל אז יריב נעל אחריהם את הדלת ופתאום שמתי לב שמקודם הוא לא נעל.
וחיפשתי את החולצה שלי, ואז קלטתי שהוא הפשיט אותי רחוק מהשטיח ככה שגם אם אני ארצה אני לא אוכל להתלבש.
ולא בכיתי. למה לא בכיתי?
ואז דור אמר שאני יפה ושהוא יודע ששמתי עליו עין. ויובל מאחוריו אמר שאני לא צריכה לפחד כי אף אחד לא ידע, אבל אם אני לא אסכים ל...
אם אני לא אסכים ל... זה ששלושתם... הם... אז הם יספרו לכולם.
ואז. אחרי זה. פתאום. ראיתי מולי שלושה זיינים.
ואחר כך הם נכנסו אליי. לא זוכרת מי קודם.
וכל הזמן הסתכלתי על התמונה שתלויה בסלון של נדב, מעל הטלוויזיה.
תמונה של ים ביפו. עם סירות קטנות. ורק חשבתי על זה שאני חייבת להתקלח..."
אני חייבת להתקלח..

(היא שומטת את היומן, שנופל לרצפה ויוצאת למקלחת בריצה.)

(חושך)

תמונה 15

(כעבור מספר דקות.)

גליה נכנסת הביתה, למטבח.

על הרצפה היא רואה את היומן של פזית, מרימה אותו. ומניחה על השולחן, מתוך היומן מציצים דפים מודפסים של צ'ט, היא כמעט ומתעלמת. אלא שמשהו מושך אותה לקרוא אותם. היא מתיישבת. קוראת אותם. המומה.

פזית, בחלוק ומגבת ראש, נכנסת בריצה אחרי שנזכרה שהשאירה את היומן במטבח.

היא נעצרת כשהיא מבחינה שגליה קוראת את דפי הצ'ט

גליה: מה זה?

(פזית שותקת)

לפני שאני מתחילה לצעוק. מה זה?

(פזית שותקת)

עלמה הזאת – זאת את?

(פזית שותקת)

תעני לי! זאת את???

פזית: קראת גם ביומן?

גליה: אל תדאגי. אני אקרא אחר כך. את לא ענית לי עדיין.

פזית: אל תכעסי.

גליה: לא בשביל כאלה דברים נתתי לך את היומן.

פזית: אני יכולה לקבל את היומן שלי בחזרה?

גליה: לא.

פזית: בבקשה?

גליה: את והוא... אתם נפגשתם? הוא נגע בך?

(פזית מנידה לשלילה)

גליה: מישהו אחר נגע בך?

פזית: אני רוצה את היומן שלי בבקשה.

גליה: מישהו אחר נגע בך???

(פזית שותקת)

אני אקרא את זה בין כה.

פזית: לא!

(ראובן נכנס עם המזוודה של גליה. קולט שיש מתח באוויר)

ראובן: מה קרה...?

(גליה מגישה לו את דפי הצ'ט, הוא מתחיל לקרוא)

ראובן: מה...מאיפה יש לך אותם? ... איך...
גליה: תנחש.
ראובן: גליה, זה -
גליה: זה של הבת שלך.
ראובן: מה?
גליה: זה של הבת שלך!
ראובן: לא, זה -
גליה: הבת שלך. עלמה הזאת, זאת הבת שלך. היא מנהלת יחסים עם איזה חרמן זקן
סוטה באינטרנט
פזית: אמא די...
גליה: מה די? מה די?! את בת 16! למה את עושה את זה?
(פזית שותקת)
גליה: "עלמה?" ככה את קוראת לעצמך?!... (מסתכלת בדפים) את מתארת פה דברים
ש... ש... והוא? הוא לא יודע שאת רק בת 16?
פזית: לא.
גליה: היא אומרת שהיא לא נפגשה איתו אף פעם. אבל אני לא מאמינה לה.
פזית: אמא, אני נשבעת.
גליה: אנחנו תכף נבדוק את זה.
פזית: לא!
(גליה פותחת את היומן של פזית בעמוד אקראי ומקריאה)
גליה: "אני אשתמש בזה"
פזית: אמא לא!
גליה: (מקריאה) "ואני אראה לכולם מה זה..."
פזית: תביאי לי את היומן שלי...
גליה: (מקריאה) "כי למדתי איך זה להרגיש אישה"
פזית: אמא לא!
גליה: (מקריאה) "כמו שאמא עם כל ה..."
פזית: תביאי לי את היומן שלי...
גליה: (מקריאה) "כמו אמא?"
פזית: אמא די. בבקשה....
גליה: כמוני?
(שתיקה)
גליה: כמוני???
פזית: כמוך! כמו מה שאת כתבת ביומן!

גליה: קראת ביומן שלי...?
פזית: את קראת בשלי, לא? מה את משחקת אותה תמימה? איגי נוגע בי... ואני אוהבת
ככה... וגמרתי ככה... ואיך שאת אוהבת... רק אתמול הזדיינת איתו.
גליה: טוב, אם הרשית לעצמך לקרוא את היומן שלי – אז אני אקרא את שלך.
(היא מדפדפת אל העמודים האחרונים)
פזית: אבא!
(גליה מדפדפת לעמוד האחרון)
גליה: (מקריאה) " הנשיקות שלו נהיו כואבות וחזקות "
פזית: לא!!! אמא לא!!!! בבקשה... אבא תגיד לה!
גליה: (מקריאה) "...ופתאום ראיתי מולי שלושה זיינים"
פזית: אבא!!!!!!
גליה: (מקריאה) "...ואז הם נכנסו אליי, לא זוכרת מי קודם"
(שתיקה).
פזית נופלת על הכסא, בוכה, גליה רצה לחבק אותה).
גליה: פזית? ... פזיתי שלי?
(פזית לא עונה)
פזיתי. מתוקה שלי. מתי זה...? את בסדר?
(ראובן קפוא במקום)
גליה: (לפזית) בואי. בואי אליי... בואי חמודה שלי... בואי...
(יגאל נכנס הביתה בריצה, הוא אוחז באלבום השורשים שלו)
יגאל: זכינו במשפחה הכי אידיאלית!!!
ראובן: יגאל, לך לחדר שלך בבקשה...
יגאל: מה קרה?
ראובן: לך בבקשה לך לחדר שלך.
יגאל: אמא, מה קרה לפזית?
ראובן: יגאל, תכנס לחדר, עוד מעט אני אבוא ו -
יגאל: אמא.
ראובן: אני מבקש ממך שתכנס ל -
יגאל: די!
ראובן: יגאל!
יגאל: אל תגיד לי מה לעשות
(ראובן תופס את יגאל בזרועותיו)
ראובן: אתה תכנס עכשיו ל -
יגאל: איי!!!!

(יגאל מתקפל בכאב על הרצפה, הוא אווז במפרקי הידיים ומתפתל.

ראובן מרפה ומפשיל את שרוולי החולצה של יגאל)

ראובן: מה זה?

(יגאל שותק)

ראובן: מה זה???

יגאל: עשיתי בדיקות דם. רציתי לדעת מי אבא שלי.

ראובן: מה?!

יגאל: שאם תתגרשו, לא תכריח אותי לגור איתך

ראובן: על מה אתה מדבר???

יגאל: על מה שאמא כתבה ביומן...

(חושך יורד על המשפחה. ורק קולו של יגאל נשמע:)

יגאל: בלילה, אמא שרפה את היומנים של כולנו.

- חושך -